

Ik lanterfant, dus ik ben belangrijk

Aan de rand van het zwembad werken, betekent niet meer dat je belangrijk bent, betoogt *Lucy Kellaway*. „Het geeft blijk van zwakte en onvermogen.”

FOTO ISTOCK

Toen ik studeerde, heb ik een zomer met vrienden door Europa gereisd en een van hen stelde voor dat we bij zijn ouders in Zuid-Frankrijk zouden langsgaan.

Van dat bezoek heb ik twee dingen onthouden. Ik voel nog de gêne toen de butler me met mijn af-tandse bagage - een paar spullen in een plastic tas gepropt - statig voorging naar de suite die me was toebedeeld. Maar wat me nog meer is bijgebleven is het beeld van de vader - die een beroemde magnaat bleek: gekleed in een zwembroekje, met een sigaar tussen de tanden geklemd en in de ene hand een gin-tonic en in de andere een telefoonhoorn.

Het was 1979 en zo zag macht eruit. Die man was te belangrijk om niet de vinger aan de pols te houden bij de zaken die hij deed. Dus had hij een telefoonlijn naar het zwembad laten aanleggen en gaf vanuit een ligstoel bij het water de hele zomer opdrachten.

Een kwart eeuw later stelde de techniek ons in staat om allemaal te doen of we magnaten waren. We hadden dan misschien niet de butler of het huis met zwembad, maar iedereen kon naar het strand en naast zijn handdoek ook een BlackBerry meenemen. En omdat het kon, deden we dat ook. Alleen deden de meesten van ons geen zaken, maar beantwoordden platvloerse vragen die ook twee weken - of voor altijd - hadden kunnen wachten.

Dit jaar heb ik besloten tot iets radicaals wat ik al bijna tien jaar niet meer had gedaan. Ik heb echt vakantie geno-

men. Ik heb mezelf volledig van mijn werk afgesneden. Ik heb geen zakelijke berichten geopend. Ik heb gelezen - een jaar of vijf geleden - had verteld dat hij van al zijn medewerkers verwachtte dat ze, waar ze ook waren en waarmee ze ook bezig waren, onmiddellijk op berichten reageerden. Dus mailde ik nog een keer met de vraag waarom hij van gedachten was veranderd - maar de enige reactie was diezelfde automatische mededeling dat hij mijn bericht niet las.

Meteen de volgende dag kreeg ik een e-mail van een vrouw met wie ik voor mijn vertrek contact had gehad. Ze begon zo: 'Excuus voor mijn radiostilte - ik ben twee weken zalmist met vakantie geweest en ben net met mijn achterstallige e-mails begonnen.' Van hetzelfde laken een pak dus: een gedreven ondernemer van ergens in

Modieuze managers pronken met hun korte werkdagen

kele seconden kreeg ik automatisch antwoord: 'Ik ben tot 30 augustus op vakantie en bekijk intussen geen berichten.' Dit was vooral opmerkelijk omdat hij me de laatste keer dat ik hem had gezien - een jaar of vijf geleden - had verteld dat hij van al zijn medewerkers verwachtte dat ze, waar ze ook waren en waarmee ze ook bezig waren, onmiddellijk op berichten reageerden. Dus mailde ik nog een keer met de vraag waarom hij van gedachten was veranderd - maar de enige reactie was diezelfde automatische mededeling dat hij mijn bericht niet las.

Meteen de volgende dag kreeg ik een e-mail van een vrouw met wie ik voor mijn vertrek contact had gehad. Ze begon zo: 'Excuus voor mijn radiostilte - ik ben twee weken zalmist met vakantie geweest en ben net met mijn achterstallige e-mails begonnen.' Van hetzelfde laken een pak dus: een gedreven ondernemer van ergens in

de dertig die me niet wilde laten weten hoe hard ze op vakantie had gewerkt, maar hoe ze had gelanterfender en daarvan had genoten.

Om te zien hoe wijdverbreid deze verandering is, heb ik een klein experiment gedaan. Ik heb alle 'out-of-office'-mailtjes die ik deze zomer heb gekregen, verzameld en geteld hoe vaak ze onmiddellijk werden gevolgd door een e-mail van het strand. Drie jaar geleden was het heel ongebruikelijk als een automatisch bericht niet snel door een echt mailtje werd gevolgd. Dit jaar heb ik in totaal 38 automatische berichten gekregen met de mededeling dat de afzender afwezig was, waarvan er maar zes werden gevolgd door een persoonlijke reactie vanaf het zwembad.

Opscheppen dat we niet werken op vakantie lijkt onderdeel van een bredere trend waarbij modieuze managers niet meer met hun lange dagen, maar met hun korte dagen pronken. Wie uit het zwembad mailt, laat niet meer zien hoe machtig hij wel is, maar geeft blijk van zwakte, slecht tijdmanagement en onvermogen om te delegeren. Wie twee weken volledig vrij kan nemen, laat zien dat hij elke verslaving aan apparaten heeft overwonnen en als een moderne magnaat zelf kan bepalen wanneer hij werkt - en wanneer niet.

Lucy Kellaway is columnist voor de *Financial Times*. ©FT

50 dagen onschuldig vast, straks ook hier in Nederland

Terreurverdachten krijgen al een langer voorarrest dan andere 'moordverdachten'. Maar overdrijf niet, betoogt *Tamara Buruma*.

Verdachten van terrorisme, zoals Syriëgangers, mogen tot wel twintig dagen vastgezet worden. Als het Openbaar Ministerie dit voorarrest wil verlengen, moet de verdenking van een terroristisch misdrijf zo hard zijn dat er sprake is van ernstige bezwaren tegen vrijlating.

Bij andere verdachten, denk aan verkrachting of moord, moet dat al binnen zes dagen. In alle gevallen moet er in ieder geval sprake zijn van een 'gewone verdenking'. Voor een gewone verdenking kan bijvoorbeeld een politietip al genoeg zijn, voor ernstige bezwaren zal die tip moeten worden 'opgeplust' met aanvullend bewijs zoals getuigenverklaringen.

Minister Ard van der Steur (Veiligheid en Justitie) wil de termijn voor terrorismeverdachten nu oprekken naar vijftig dagen. In zijn redenering zitten drie fundamentele fouten.

Ten eerste lijkt de minister uit te gaan van het onjuiste beeld dat een terrorismeverdachte ervan verdacht wordt ernstig geweld te hebben gebruikt. Verreweg de meeste terrorismeverdachten worden er helemaal niet van verdacht zelf geweld te hebben gebruikt, maar zijn in een (verre) voorfase daarvan aangehouden. Ze worden er bijvoorbeeld van verdacht naar Syrië te willen gaan, maar zijn al in Nederland aangehouden. Of ze worden ervan verdacht teksten op internet te hebben geplaatst.

Ten tweede is de kennelijk door het OM ingenomen stelling dat de huidige middelen onvoldoende zijn, niet goed herkenbaar. Juist bij verdenkingen van terrorisme wordt het 'ernstige bezwarencriterium' tegenwoordig al erg ruim toegepast. De zaken waarin de voorlopige hechtenis ondanks een verzoek van de officier van justitie worden afgevoerd zijn dan ook meestal zaken waarin er ook onvoldoende 'gewone' verdenking is; daar verandert het

nieuwe systeem niets aan. Bovendien kan het OM na het uitlezen van bijvoorbeeld een telefoon alsnog een verdachte aanhouden; iets dat in de praktijk ook gebeurt, bijvoorbeeld als de officier van justitie zelf in eerste instantie onvoldoende verdenking zag.

En ten derde, de minister lijkt blind te zijn voor de gevaarlijke consequenties van zijn wetsverruiming. Want hoewel die dertig extra dagen vanuit strafvorderlijk oogpunt dus eigenlijk niet nodig zijn, zijn het dertig extra dagen waarin de verdachte, maar ook zijn familie en zijn omgeving, zich onheus bejegend voelt door de overheid. Daarbij gaat het dus bovendien om verdachten waar kennelijk heel weinig bewijs tegen bestaat. De kans dat na die extra der-

Zo'n lange tijd in een geïsoleerd regime betekent verlies van baan en huis

tig dagen er alsnog voldoende bewijs is om iemand te veroordelen is een stuk kleiner dan in andere zaken, terwijl het risico op een onterechte detentie groter is; als er slechts aanwijzingen nodig zijn, is de kans dus ook groter dat je iemand die niets gedaan heeft dertig dagen extra vastzet.

Dertig extra dagen opgesloten, op het zwaarste regime in Nederland, dertig extra dagen nauwelijks contact met de buitenwereld (dat is het verschil tussen je baan en je huis kunnen behouden of die verliezen), dertig extra dagen het gevoel hebben gediscrimineerd te worden, dertig extra dagen tussen medegevangenen die de woede tegen de Nederlandse overheid kunnen voeden. Zelfs als je oprechtheid gelooft dat je er dertig extra dagen bescherming tegen criminaliteit mee wilt, is het negatieve consequenties niet waard.

Tamara Buruma is advocaat bij Prakken d'Oliveira Human Rights.

BRIEVEN

Doorrekenen

CPB-voorspellingen

Op het commentaar (27/8) is wel wat af te dingen. De uitkomst van de CPB-doorrekening is geen feit, maar een projectie. Ook wordt er slordig omgegaan met deze voorspellingen. In 2012 zouden de VVD-plannen goed voor de werkgelegenheid zijn - er werd nauwelijks bij vermeld dat de positieve werkgelegenheidseffecten pas na tientallen jaren optreden. Op de korte termijn zorgde de VVD voor 100.000 werklonen extra.

Aart Dekker, Den Haag

Energie

Zonnepanelen

Energie blijft een moeilijk onderwerp. In het artikel *Bij de formatie*

kun je niet om energie heen (27/8) staan getallen, waar niets van klopt. De genoemde zonnepanelen kunnen geen 1,7 gW produceren, omdat gW (gigaWatt) een eenheid van vermogen is. Een hoeveelheid geproduceerde energie druk je uit in gWh, gigawattuur. Energie produceren is en vermogen heb je. Heeft de redacteur deze getallen opgeschreven of komen ze uit de mond van dhr. Nijpels? In het laatste geval moeten we constateren dat Nijpels het verschil tussen vermogen en energie niet kent. Dan lijkt hij niet zo geschikt om voorzitter van de commissie 'Energieakkoord' te zijn. De uitspraak dat politici geen ondoordachte uitspraken moeten doen over energie, is dan een oorvijg aan zichzelf. Standaardzonnepanelen hebben overigens een piekvermogen van 250 Wp (watt piek, nominaal vermogen) en pro-

duceren in NL ongeveer 850 Wh/Wp per jaar. Dan leveren 400.000 panelen 85 gWh/jaar. ir P.J. van Erven Dorens, Rotterdam

Pieter Steinz

Beslissende invloed

Twee mensen hebben beslissende invloed gehad op mijn literatuursmaak. De eerste is mijn onvolprezen leraar Nederlands op het Charloise Lyceum (R'dam, 1958-1963), de heer Dupuis. Tweede is uw onvolprezen medewerker Pieter Steinz. Zijn enthousiasmerende, stimulerende, en relativerende diepgang getuigende manier van schrijven over literatuur heeft mij diepgaand beïnvloed. Ik ben hem grote dank verschuldigd. De wereld kan hard zijn. Ton Mulder, Hoek van Holland

COEN TEULINGS

Joods-christelijke-islamitische traditie?

De achteruitkijkspiegel van de geschiedenis biedt soms verwarrende beelden. Charles Lindbergh, de luchtvaartpionier die in 1927 als eerste non-stop van New York naar Parijs vloog, zou op 10 december 1941 een grote toespraak geven in Boston. Lindbergh was de spreekbuis geworden van 'America First', de beweging die de Verenigde Staten buiten de Europese wereld wilde houden. U hoort het goed: 'America First'. Ik heb die naam niet verzonnen, en Donald Trump dus al evenmin. Waarom zou Amerika zich na de Eerste Wereldoorlog opnieuw in een Europees conflict mengen? Lindbergh zag drie groepen die Amerika de oorlog in wilden sleuren: de Britten, de regering Roosevelt, en het internationale jodendom. Volgens Lindbergh hadden de joden een onevenredige invloed via de haute-finance, de film en de pers. Lindbergh vond de jodenvervolg on gepast. Een paar joden was volgens hem goed voor een land, maar te veel leidde tot chaos. Lindbergh had in 1938 in Nazi-Duitsland een hoge onderscheiding van Hermann Göring opgespeld gekregen. Hij weigerde die onderscheiding terug te sturen toen de verschrikkingen in Duitsland en Polen in 1938/39 losbarstten. In die dagen was de wereld nog simpel ingedeeld in christenen en degenen die Christus gekruisigd hadden. Die ene joods-christelijk traditie, die moest nog worden uitgevonden.

Die ene joods-christelijk traditie, moest in de jaren dertig nog worden uitgevonden

De toespraak op 10 december 1941 heeft nooit plaatsgevonden. Op 7 december vielen de Japanners Pearl Harbour aan en werd de Amerikaanse deelname aan de oorlog onvermijdelijk. Lindbergh cancelde zijn toespraak en de beweging 'America First' werd geruisloos opgeheven. We spoelen de film twintig jaar door naar Parijs. Frankrijk verkeert op rand van een burgeroorlog over de dekolonisatie van Algerije, de voormalig Turkse provincie die Frankrijk sinds 1830 bezet houdt. Het conflict heeft al honderdduizenden doden gekost. In Parijs organiseert de Algerijnse onafhankelijkheidsbeweging FLN een grote demonstratie. In Frankrijk wonen veel gastarbeiders uit Algerije, die het FLN steunen. De politie treedt hard op en schiet met scherp. Officieel vallen er enkele tientallen doden, het zijn er eerder honderden. De lijken worden in de Seine gegooid. U leest het goed: Parijs, hartje modern Europa, 1961, politie schiet met scherp, de lijken worden in de Seine gegooid. Het is een topprestatie van Charles de Gaulle dat hij de dekolonisatie tot een goed einde bracht. Frankrijk heeft nu de grootste islamitische minderheid binnen zijn landsgrenzen, die vaak met de nek wordt aangekeken. Meer dan enig ander Europees land heeft Frankrijk nu last van moslimterrorisme.

We spoelen de film weer dertig jaar door, opnieuw naar Algerije. Het Islamitische FIS heeft zojuist de democratische verkiezingen overtuigend gewonnen. Het leger annuleert de verkiezingsuitslag, er wordt een militaire dictatuur ingesteld. Er volgt opnieuw een burgeroorlog, opnieuw met tienduizenden doden. Het FIS valt uit elkaar in rivaliserende groepen, deels sympathiserend met Al-Qaeda. Op miraculeuze wijze weten een deel van het FIS en de militairen een overeenkomst te sluiten die de burgeroorlog beëindigt. Algerije is nu grotendeels vrij van aanslagen. Deze geschiedenis moet de Turken door het hoofd zijn geschoten bij de coup van afgelopen maand. Wie weet komt er een moment dat ons wereldbeeld van de joods-christelijke traditie versus de jehadistische islam wordt vervangen door het beeld van die ene grote monotheïstische beweging van Abraham, Isaak en Jacob, waar jodendom, christendom en islam alledrie uit zijn ontstaan.

Coen Teulings is hoogleraar aan de universiteiten van Cambridge en Amsterdam.